

HET BOEK

Het Boek

©2015 Fran Kusters & Uitgeverij Partizaan/BOXPress

ISBN: 9789462952294

NUR: 301

www.partizaan.be www.boxpress.nl

<http://users.belgacom.net/FRANKusters>

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

FRAN KUSTERS

Het Boek

roman

Inhoud

Begin

Helsinki

Sint-Petersburg – Egypte – Sint-Petersburg

Islamitische Republiek Iran

New York

Shangri La

Einde

“Every object tells a story”

“speciaal voor jou”

“vergeef me”

“goede reis”

Begin

PC, laptop, notebook, scrol, muis, mega- en gigabytes, het is maar een greep uit het woordenjargon die het tijdperk typeert waarin ik, volledig handmatig, werd gecreëerd.

Letter per letter, woord per woord, werd ik getooid met verrukkelijke zinnen tot ik helemaal was afgewerkt.

Mijn bouwcellen werden neergepend door een stevige vrouwenhand, niet jong, niet oud, maar met de kenmerken van een zekere levensrijpheid.

Ik werd geschreven in een goed leesbaar, duidelijk en open handschrift.

Mijn nog maagdelijke witte bladeren bevonden zich in een speciaal hiervoor gekocht schrift.

Nu ik dit vertel moet ik meteen een rechtzetting doen; mijn papiervellen waren niet echt maagdelijk wit, ze waren machinaal van links naar rechts getooid met fijne paarsblauwe schrijfregels.

Aan de linkerkant van elk blad was, van boven tot onder, op ongeveer drie centimeter van de rand een gelijk kleurige verticale margelij n aangebracht.

Een lijn die, in mijn geval, telkens met opzet werd overschreven door de schrijfster.

Om elk van mijn letters sierlijk in beeld te brengen kocht mijn schrijfster een dozijn zwartkleurige pennen met als kenmerk K106.

Deze pen paste perfect in de zwarte spiraalrug die mijn bladzijden en mijn vuurrode, glanzende, harde kaft samenhiield.

Het was een manier van schikken om zodanig de twee hoofdbenodigdheden, nodig voor mijn materiele creatie, nooit van elkaar te scheiden.

Mijn schrijfster werkte gedisciplineerd, op eenzelfde plek, op een bijna-altijd-zelfde tijdstip.

De discipline werd me dus meteen bijgebracht en zodanig liet ik me, zonder morren, zonder tegenpruttelen, op het bijna-altijd-dezelfde tijdstip behandelen.

Al vlug had ik me het ritme van mijn schrijfster eigen gemaakt en keek ik verlangend uit naar de voor mij gereserveerde momenten. Bijna dagelijks, in volle namiddag werd ik bijgewerkt.

De vlotheid waarmee ik de pen, lichtjes krabbend, over mijn bladzijden voelde, gaf me de zekerheid dat elke zin al meerdere malen was overdacht.

Dit idee gaf me een fijn gevoel want het was voor mij het teken dat, zelfs al werd ik niet tastbaar gehanteerd, ik toch bleef deel uitmaken van mijn schrijfster haar gedachten.

Ik wist dat ik tijdens mijn wachttijd nooit echt vergeten werd.

De band die ik met mijn schrijfster opbouwde was van meet af aan erg fysiek.

Niet alleen werden mijn bladzijden steeds opnieuw beroerd door de streling van haar hand bij het schrijven, maar daarbovenop had ik het ware privilege en genoegen te mogen plaats nemen op haar knieën.

Bij iedere schrijfsessie voelde ik de warmte en de zachtheid van haar stevige dijen, je zou dus kunnen zeggen dat ik aan haar schoot ontsproot.

De uren dat ik niet fysiek in haar nabijheid ben wacht ik, samen met boeken over reizen en vreemde landen, in een antiek houten wegbergmeubel die geplaatst is in de woonkamer.

Op die manier blijf ik dus deel uitmaken van het dagelijkse reilen en zeilen van het gezin.

Alleen tijdens de nachten, als mijn schrijfster en haar man naar de slaapvertrekken gaan blijf ik beneden achter.

In die slaapvertrekken, op de verdieping, zal ik nooit ofte nimmer één voet hebben binnengezet.

Voor mij bleef het verboden terrein want zoals ik al zei behoor ik tot het werkgebied, op een vaste plek, op een vast tijdstip.

En toch was dit strakke ritme nooit een sleur.

Op sommige dagen mocht ik mee naar buiten in de tuin.

Wellicht was dit een manier om mijn bladzijdenhuid te laten wennen aan het felle zonlicht en de warmte

Mijn creatieperiode duurde ongeveer twee jaar, een periode waarin ik, ook alweer volgens een min of meer vast patroon, zelfs meeding op vakantie.

Niet dat ik of mijn createur nu opeens niet meer werkten, neen, we gingen bijna dagelijks door met het bijwerken van mijn persoonlijke lichaamstatoeage, want dit was waar de sierlijke letters mij aan deden denken, een onuitwisbare lichaamstooi.

Tijdens deze periodes leerde ik hoe fijne zandkorrels zich soms nestelden tussen mijn bladzijden en me met een licht schurend gevoel hun aanwezigheid meedeelden tot op het ogenblik dat een fikse zeewind mijn bladzijden, als een los vallende linnenjurk, deden opwaaien en ik gereinigd werd van alle irriterende korrels.

Als een echte metgezel mocht ik ook meereizen in de handbagage zodat ik, zelfs tijdens de reis, in een handomzwaai, mocht de inspiratie zich manifesteren, kon worden bovengehaald.

Het waren de enige momenten waar ik op een uitklapbaar vliegtuigtafelte moest plaatsnemen.

Ik geef het eerlijk toe, het was niet mijn meest favoriete schrijfsessie, maar ik begrijp dat reizen niet altijd hetzelfde thuiscomfort verschaft.

Soms hoorde ik rondom mij klanken en geluiden die helemaal niet overeenstemden met de taal die ik kende en waarmee mijn bladzijdenhuid werd beschreven.

Ik vraag me af hoe je op een dergelijk moment nog zinnige gedachten op papier kunt zetten.

Na iets meer dan twee jaar, om heel precies te zijn, na twee jaar en drie weken, dus na honderd-en-zeven weken of te wel na zevenhonderd en eenenvijftig dagen, werd ik voltooid.

Honderdduizenden lettertekens, tienduizenden woorden en duizenden literaire zinnen vulden, tot op het allerlaatste stukje, mijn maagdelijke bladzijden.

Nog voor ik me kon afvragen: "En wat nu?" werd ik overgedragen aan een mannenhand.

Meteen was ik me ervan bewust dat mijn lot bezegeld lag in dit moment.

Het was een eerste ogenblik van afscheid.

Gedurende dagen, weken, maanden, gleden de blikken van mijn eerste lezer over me heen, een gewaarwording die mij totaal nieuw was.

Ik voelde voor het eerst hoe iemand, mij totaal vreemd in aanvoelen, één voor één mijn volgeschreven bladzijden met de linkerhand, het blad geklemd tussen duim en wijsvinger, omdraaide, hoe ik met grote aandacht en met een nieuwsgierige lezersblik, bladzijde na bladzijde, van onder tot boven werd gelezen.

Ik besepte dat deze eerste lezing van cruciaal belang was voor mijn verdere levensloop, dat de opinie van deze kritische lezer belangrijk was voor mezelf en voor mijn schrijfster.

Nu pas viel het me op dat in de andere zit van de lezershoek mijn auteur met spanning wachtte tot wanneer mijn lezer het gehele verhaal had doorgenomen.

Naargelang de lezing vorderde, de laatste hoofdstukken, gevolgd door de allerlaatste bladzijden aan de beurt kwamen, merkte ik dat ook bij mij de spanning steeg.

Op het ogenblik dat mijn laatste zin werd gelezen, ik met een zacht doch definitief gebaar werd toegevouwen en mijn rode glanzende kaft nog even, als in een afscheid, met de mannenhand werd beroerd, hoorde ik mijn eerste compliment.

Had ik kunnen blozen dan was de rode kleur van mijn kaft beslist nog intenser geworden, had ik kunnen spreken dan had ik wellicht, op een enigszins verlegen doch gevlijde manier; "dank je" gezegd.

Nu hoorde en zag ik deze reacties bij mijn auteur, merkte ik hoe ze opgewonden en gecharmeerd door het compliment heel precieze vragen ging stellen over bepaalde gebeurtenissen, over bepaalde zinsconstructies, over sommige van haar woordkeuzes.

Ik hoorde, alweer voor de eerste keer, hoe er openlijk, zonder enige restrictie van beide partijen over mij werd gesproken, hoe beide personen, die mij in tussentijd elk op hun eigen manier vertrouwd waren, in detail konden uitwijken over mijn taalvorm, mijn geestigheden, mijn ogenblikken van groot drama, kortom over mijn ganse zijn.

Mocht ik al gedacht hebben dat ik hiermee de vermelding “gelezen en goedgekeurd” had verdiend dan had ik me schromelijk vergist.

Een nieuwe periode brak aan.

Vanaf nu namen beide personen, auteur en criticus, naast elkaar plaats, nam ik terug mijn plekje in op de dijen van mijn schrijfster, zij het in een enigszins gewijzigde positie.

Vanaf nu werd ik door vier ogen aan een kritisch, analistes onderzoek onderworpen.

Was ik tot nog toe beschouwd als één geheel, dan viel ik vanaf nu uiteen in zinnen die hardop gelezen en herlezen werden, in woorden die na lezing op de tong werden geproefd en beoordeeld naar hun klanken.

Nooit had ik kunnen denken dat een behandeling door mijn schrijfster zo koel, zo klinisch en afstandelijk zou kunnen plaatsvinden, en toch...komma's, punten en spraakkunstregels werden aangepast, sommige zinnen werden volledig omgeworpen, geschrapt en opnieuw, op de weinig bruikbare tussenruimtes, geschreven.

Hoewel deze ingrepen me eerst pijnlijk overkwamen moet ik toegeven dat het, achteraf bekeken, steeds bedoeld was om me nog beter af te leveren aan mijn toekomstige lezers.

Er gingen opnieuw weken voorbij waarin ik, dankzij mijn verfraaiings-aanpassingen, meer en meer evolueerde naar mijn uiteindelijke vorm.

Hoe kon ik ooit vermoeden wat er mij, vanaf het ogenblik dat ik mijn auteur tevreden hoorde vaststellen dat haar boek geschreven was, nog allemaal te gebeuren viel?

Opeens werd ik de computerwereld binnen geloodst.

Ik keek met bewondering en afschuw naar de kille machine waarvan ik nu al overtuigd was dat het een belangrijke rol zou spelen in mijn “naar buiten” treden.

Een nieuwe fase was aangebroken.

Dagelijks werd ik woord voor woord ingetikt, verscheen mijn tekst in een gekozen lettertype en –grote op het scherm, merkte ik dat dit elektronisch ding mijn schrijfster aan- en opmerkingen

durfde te maken over een bepaalde woordvolgorde of woordgebruik.

Tot mijn grote verbazing ging mijn auteur op zoek om de gewraakte zin te herschrijven of het woord te wijzigen.

Gelukkig kon ik ook constateren dat ze de toets ‘negeren’ geregeld aanklikte en met deze kleine beweging de betweterige machine op zijn plaats zette.

Ik merkte dat we beiden een ambigu gevoel hadden bij het computergebruik.

Enerzijds hielden we helemaal niet van het machinale, van de toetsen, van het irritante geluid van de lucht opzuigende motor, anderzijds bewonderden we de talloze mogelijkheden die de computer ons aanreikte.

Wanneer de inbrengsessie was beëindigd werd een, speciaal voor mij aangelegde map geopend en werd ik via het ‘bestandmenu’ en de optie ‘opslaan als’ in het geheugen van de PC vastgelegd.

Op mijn met de handgeschreven origineel manuscript werd, in blauwe inkt, twee dwarsstrepen en de letters ‘PC’ geschreven.

Ik leefde vanaf nu een dubbel leven; het oorspronkelijke schrift dat keurig op het bureau van de auteur bleef liggen en mijn tweede ik dat rustte binnenin de computer tot op het ogenblik dat het machine weer werd opgestart en ik via enkele klikken van de muis verscheen op het scherm.

Nadat mijn 651 genummerde bladzijden waren ingetikt werd ik, als bijlage aan een email, aan een snelheid van 3,3mpb over het net verstuurd.

Amper een paar seconden later verscheen ik op het scherm van een corrector.

Begrijp mijn verbazing en verwondering nu ik constateerde dat ik op verschillende plekken terzelfder tijd verbleef, kon gelezen worden, becommentarieerd en, indien nodig, nog verbeterd.

Mijn corrector was een heel serieuze man, iemand die zijn taak zodanig ter harte nam dat hij slechts oog had voor mijn zinsconstructies, mijn spraakkunde en mijn typfouten.

Zoals hij het zelf verwoordde; “ De ontdekking van mijn verhaal hield hij voor later”.